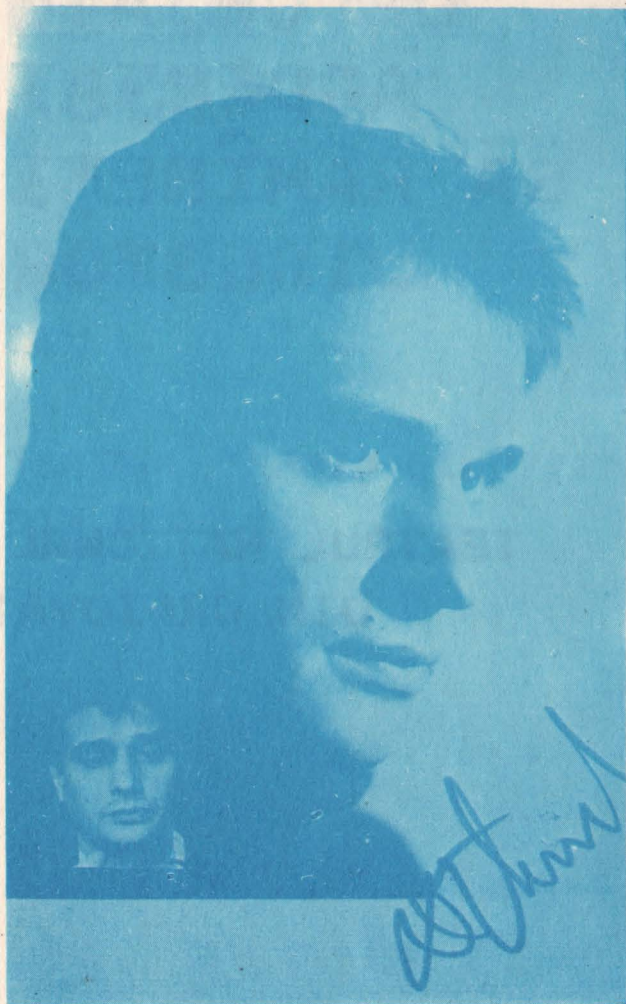

"ÎNTR-UN ROL PRINCIPAL PE SCENA PUBLICĂ"

a. Grand

DANIEL VULCU

(actor, 32 ani)

VICEPREȘEDINTE C.P.U.N.

AL JUDEȚULUI BIHOR

— Spectatorii orădeni te apreciază ca pe un foarte bun actor de comedie și dramă, dar cu rezultate excelente și în spectacole de revistă și pantomimă. Cum s-ar spune un „actor total” numai la 32 de ani. Și iată că după nenumărate roluri principale pe scena teatrului viața te-a distribuit într-un rol principal pe scena publică: vicepreședinte al CPUN — județul Bihor.

— Din fericire, la noi în Oradea și în Bihor, revoluția a decurs pașnic. N-a curs sînge. Cu toate acestea au fost destule momente grele. În primul rînd, era situația instabilă din țară. La început și la noi erau semne de întrebare, dacă „armata e cu noi”. În special zvonurile alarmiste ne-au chinat cumplit. Se spunea că dinspre Timișoara, Arad, se îndreaptă spre noi elicoptere teroriste care seamănă moartea pe unde trec. Masele de demonstrații erau în stradă. Un grup de inițiativă compus din Mircea Bradu — directorul teatrului, eu și alți cetățivi îndrăzneți am intrat în localul fostei județene de partid și, de la balconul acesteia, ne-am adresat maseilor. Cum știi, teatrul „pusese mîna pe putere” din primul moment: Mircea Bradu a fost ales președinte iar eu vicepreședinte. Din păcate, directorul meu a avut un infarct, care a determinat internarea imediată în spital și seoaterea lui din circuitul vieții publice. Eu am rămas pe poziții. Mi-aduc aminte că în momentele acelea, cînd zvonurile ajunseseră la paroxism, am fost rugat să conving demonstrații să plece acasă ca să nu fie expuși atacului elicopterelor. Ei scandau „Nu plecăm”. Voiau să se convingă că a fost doborâtă în mod definitiv dictatura.

**„SA TE DARUI CU TOT SUFLETUL CLIPEI
DE GLORIE, FĂRĂ A TE LĂSA ORBIT
DE STRĂLUCIREA EI”...**

— Pregătirea unui rol presupune repetiții, pînă intri în pielea personajului. Atunci cum ai reușit să intri spontan în „rolul” de vicepreședinte?

— Eram pregătit sufletește pentru momentul revoluției. Tatăl meu era un anticomunist convins iar eu l-am urmat. Cînd Europa de Est era cuprinsă de acea stare fulminantă simțeam că trebuie să fie „ceva” și la noi. În dimineața de 22 eram în repetiție. Se repeta fără chef și se discuta pe șoptite despre Timișoara. Pe la 10 și jumătate a venit cineva care ne-a spus că mii de oameni afluesc în coloană spre piața centrală. Am fugit cu toții acolo. Am luat steaguri din teatru, cărora le-am decupat stema. Cineva m-a întrebat ce făceam dacă se trăgea la Oradea. Sînt absolut convins că eram la fel de activ, în fruntea masei de demonstrații. Cînd am ieșit în stradă n-aveam de unde să știu că nu se va trage. Deci „rolul” pe care l-am preluat spontan, era pregătit în conștiința mea de multă vreme.

— Vrei să ne evoci unele momente grele din activitatea de conducător al județului în prima etapă a revoluției?

— După ce a fost transportat la spital președintele, am preluat pentru scurt timp conducerea. Chiar atunci, în 22 seara, a apărut un colonel de securitate, care a comunicat că țara a fost invadată de trupe străine. Am calmat panica, stîrnită pe moment, spunînd că nu e posibil așa ceva, cînd Europa, chiar lumea întreagă ne urmărește cu emoție revoluția. Am rugat să se verifice pe linie militară acel zvon și am liniștit oamenii.

— Am aflat că sînteți combativ în ședințele CPUN și v-ați implicat în multe acțiuni menite să îmbunătățească viața pe un plan general. Cum v-ați împăcat cu gustul puterii? Am citit într-un caiet program de spectacol o profesiune de credință care vă aparține: „Să te dărui cu tot sufletul clipei de glorie, fără a te lăsa orbit de strălucirea ei.” Reușiți să respectați acest motto?

— Încerc pe cît îmi stă cu puțință să mă împart între scenă și obligațiile publice. Această pendulare între profesie și funcția politică mă ajută să nu mă desprind de realitate. Dimineața de la 8 la 10 mă duc la Consiliu, apoi între 10 și 14 sînt la repetiții în teatru, pentru ca să revin pînă la orele 17 la Consiliu. Dacă am spectacol, intru din nou în teatru la 17.30. Cum vedeți, n-am timp să mă îmbăt de putere.

Discuția a fost consemnată de Em. Enghel

(aprilie 1990)